

Ulu Hakan II. Abdülhamid Han

ULU HAKAN İKİNCİ ABDÜLHAMİD HAN

Bir biyografi yazarı olarak da dikkati çekmesi gereken Necip Fazıl'ın, güttüğü toplum dâvasında Türk tarihi ve sahte inkılâplar bilmeceşinin “anahtar şahsiyeti” gördüğü Abdülhamid Han'ın hayatı, bu eserde bir tez, bir manifest, bir dava çerçevesi halinde ortaya çıkartılmaktadır. Keşif mutlak ve orijinal olarak Necip Fazıl'ındır ve bir aralık sahibini hapse kadar sürüklemiştir.

Üstad'ın, eserin girişinde yer verdiği Abdülhamid Etrafında ve Önsöz başlıklı takdim yazıları...

ABDÜLHAMİD ETRAFINDA

Bu eser, ilk defa Ulu Hakan İkinci Abdülhamîd Hân'ın, bütün okur-yazarlara, yeni doğmuş çocuk beynini salatasına doğratıp dişleyecek derecede korkunç bir zalim tanıtıldığı ve bu tanıtıma müteârifeye gözüyle bakıldığı bir hengâmede meydan yerine dikildi ve satır satır şu mânayı tüttürdü:

– 36 Türk hükümdarı arasında belki en büyüğü ve tarihî hakkı muazzam bir zat mevzuunda yahudi, dönme, mason, kozmopolit ve emperyalizma ajanlarıyla el ele, İttihat ve Terakki eşkiyasının imal ettiği ve Cumhuriyet rejimi boyunca devamına şahit olduğumuz yalan tarihe paydos!.. Dünyada her şeyin sahtesi görülmüş, fakat ilim ve tarihin devamlı yalancısına rastlanmamıştır!

Keşif, mutlak (orijinal) olarak Büyük Doğu'nundur; ilk alâmet ve tezgâhlanması 1943'de başlamış, haftalık ve günlük Büyük Doğu'lar süresi içinde her ân olgunlaşa olgunlaşa devam etmiş, bir aralık sahibini zindana kadar sürüklemiş (*), nihayet 1960 sonrasında ve onu takip edici ilk yıllarda gazetelerin tefrika

sütunlarına aksetmiş, peşinden kitaplaşmış, birinci ve yarım baskısı hemen tükenmiş, ikinci ve tam baskısı da bitmiş, bunu üçüncü baskı takip etmiş; ve işte, şimdi, Abdülhamîd taraflısı yayınların modalaştığı bu günlerde, «bu dâvanın sahibi benim; manevî telif ve keşif hakkım mahfuzdur!» dercesine, kâmil, tashihli ve ilaveli şekliyle ortaya çıkmıştır.

Gayemiz Abdülhamîd'in hakkı olduğu için, bizim hakkımız görülme bile ona ait hakkın görülmeye başlaması önünde, bazı uydurma ve derme-çatma eserlere rağmen bahtiyarlığımızı ilân ediyor; bu sahipsiz diyarda kimsenin kaale almadığı manevî telif ve keşif hakkımızı bağışlıyor ve yalnız şu dikkati ortaya atmakla yetiniyoruz:

– Marifet, büyük kısmı kursaktan doğma uydurmalarla Abdülhamîd'i konuşturmakta değil, onun hakkında konuşabilmekte ve bir (sentez) verebilmektedir. Bu dâvayı uydurma (sansasyon) mevzuu haline getirenlere karşılığımız da, kendilerini, her şeyi sahte bir dünyanın kalpazanları olarak tespit etmekten ibarettir.

N. F. K. / 1977

(*) Üstad, Rıza Tevfik'e ait Sultan Abdülhamid'in Ruhaniyetinden İstimdad adlı şiiri Büyük Doğu'larda yayınladığından dolayı ilk hapsine girmiştir. (NFK-Fan)

ÖNSÖZ

- Ben, sanat ve tefekkür adamı olmak dâvasındayım ve tarihçi değilim. Bu eser de bir tarih denemesi değil...
- İrfan sahiplerince bilinir ki, hikmet ilmin, ilim de tekniğin üstündedir; tarih ise bu üç görüş şekline göre çeşitli...
- Tarihi, hikmet yönünden ele alan, onu, kafasındaki tezatsız ve her örgüsü tamam bir dünya görüşüne nispet eder. İlim gözüyle yuğuran, vakıaları sağlam bir (analiz) ve (sentez)

halinde umumi kıymet hükümlerine bağlar. Teknik bakımından inceleyen de, sadece malzeme ve ham madde verir ve gerisi için tasa çekmez.

- Bu üç faaliyet nevinin sahiplerinden birincisi, cemiyet hamuıkârı büyük fikirci, ikincisi tarihi kendi içinde ve zamanının anlayışına göre muhasebe eden meslekî ilimci, üçüncüsü de bu rizikolu ve belâlı işlerden kaçınıp, yalnız dış şekil bakımından “doğru” ve “yanlış” ölçüsüyle hareket eden ve mansaptan evvel menbaı tutmaya bakan kuru müşahedeci...

Herbirinin ayrı ayrı hakları olan bu üç sınıf iş sahibinden ilki, dünya çapında tefsirci ressam, öbürü sınırlı görüş peşinde usta fırça sahibi, daha öbürü de düpedüz fotoğrafçı...

İlkinde hikmet kanatlı büyük ruh, öbüründe mevzuuyla kayıtlı mahallî idrak, daha öbüründe de dış hakikat kaygılı yavan akıl iş görür. Birinciye azametli hamle, ikinciye şerefli vazife, üçüncüye de tarafsız ihtiyat düşer; ve büyük sorumluluk, şüphesiz birinciden başlar.

- Böyle bir tarih anlayışından sonra diyorum ki, ben bu üç sınıftan hiçbirine bağlanmasam bile, bunlardan en çok olmadığım, ikincisi ve üçüncüsüdür. Dilediğim halde olamayacağım da, belki birincisi...

- Anlaşıyor ki, gözüm birincide... Böyle olmakla beraber, bu eserle, birinci soydan iddia sahibi bir tecrübeye girişmiş olduğumu iddia edemem. Benim yaptığım, 60 küsur yaşımda tamamiyle örgüleşebildiğine şahit olduğum bellibaşlı bir ideolocya örgüsü karşısında, tarih görüşümüzün en hassas nahiyelerinden birine ait umumî kıymet hükmünü, çizgi çizgi billûrlaştırmaktır. Bu iş-de, tarihî vakıalara yaklaşmış olmak vazifesi bir tarafa, yeni bir şey öğretmek, hattâ (kronolojik) nizama uygun, eksiksiz nakil gibi bir meslek borcu altına girmek kaygı ve kaydından uzağım.

- Anlattıklarım dâvamı ispata yeter. Öğretmek istediğim, -gururuma verilmesin!- vakıalar değil, mânâlardır. Usûlüm de,

tarihin ikinci ve üçüncü nevinden inşasındaki kanunlara aykırılık göstermeden, üstelik bunlardan yeteri kadar pay alarak, birinci soya bağlı bir hikmet ve sanat fırçasıyla içyüzlere inmek ve (dinamik) çizgiler yolundan, hikâye üstü ruha tırmanmak...

- Öyleyse bu eser, hangi neviden olursa olsun, ne bir tarih, ne bir tarihî edebiyat; sadece vakıalar temeli üzerinde, ilmî, aklî, teessürî, her melekeye dayanan bir (tez), bir (manifest), bir dâva çerçevesi...

- Onun içindir ki, bu eserde, bibliyografya, endeks, fotokopi, vesika adresi gibi gerçekliği nisbetinde sahteliği mümkün, ilim üniforması nişanlarından eser aramak yersiz... Anlatılanların hepsi riyazî gerçekler halinde sabit ve apaçık meydandadır; ve böyle bir fikir işinde benim dâvanın ırgatlık tarafına ait zahmetlerden bağışlanmamı istemek hakkımdır. Dış yüzden meçhulleri malûm kılmak yerine, iç yüzden malûmları meçhulden kurtarmak ve sadece fikri getirmek dâvasında olduğuma göre kendime yakıştırdığım tavır, allâmelerin yaldızlı cübbesinden uzakta kalmak ve her yardımdan müstağni bir sadeliğe yapışmak olmalıydı ve oldu. Böyleyken ikinci ve üçüncü soydan bir tarihçi kıstâsiyle beni yalanlayabilecek biri varsa buyursun!..

- Güttüğüm cemiyet dâvasında tarihî şahsiyetlerden biri dâvama tam uygun, öbürü tam aykırı; biri başlıca dost, öbürü baş düşman, iki kutup seçmek ve bildirdiğim ölçülerle bunların (portre)lerini çizmek, öteden beri dileğim, hattâ borcumdu. Tarih (kriteriyum)u mücerret bir görüşün müşahhas dünyasını kabartmalaştıracığına göre, fikirlerime destek bulmak için buna muhtaçtım.

- Çeyrek asırdan beri yakasına yapışmış bulunduğum dost, işte: ULU HAKAN İKİNCİ ABDÜLHAMİD HAN...

- Ters tarafından onun kadar ehemmiyetli düşmanıma gelince, Allah'tan duam şu ki, bir gün o borcu da ödeme imkânını bana

başışlasın...

• Tarih dâvamızın kutup misali Abdülhamîd'i, evvelâ kölesi olmak devletine erdiğim büyük velîden, terkibi ve telkini olarak tanıdım. Sonra da bir aralık yüksek tahsil gençliğine hocalığım sırasında, Tanzimatın yüzüncü yıldönümü münasebetiyle Maarif Vekili tarafından bana ısmarlanan eser yüzünden tahlilî ve tahkikî olarak buldum.

Velîden bana gelen his kıvılcımı, aklın tetkik kuyusundaki petrole düşerek yangına döndü.

• Hakikî çehresine ait parça parça teşhis çizgileri kondurmaya başladığım 1940 yılına kadar, Ulu Hakan, bugün aynıyle benim başıma geldiği gibi -şükrederim-, hakkı ancak karanlık izbelerde, şahitsiz sohbetlerde, vicdanların kuyu diplerinde aranılabilir ve asla (Agora)ya dökülemez, kapkara bir taassup ve kıpkızıl bir zulüm heykeli şeklinde, cemiyet meydanına, mektep kitaplarına ve çeyrek münevver kafalarına yerleştirilmiş bulunuyordu. O gün, bugün, kendisini izah yolunda bazı davranış istidatları belirlediğine ve bir anlayış zümresi halkalanmaya başladığına göre, herhangi bir sultana ait şahıs ve makamı çok aşan böyle bir idrake ilk defa önyak olduğum için kendimi bahtiyar sayarım.

• "Büyük Doğu", 1943'den 1971 yılına kadar devre devre bütün metodlu yayınlarında, Abdülhamîd'i saran mânâlar bakımından böyle bir anlayış zemini kurmaya savaştı; hattâ bunun için de, arkası pek bereketli çıkan ilk hapsine girdi.

• 1943 yılına kadar lehinde takınılacak her eda, akrebe kelebek demekten farksız sayılan Abdülhamîd hakkında, aynı yıldan başlayarak; "Durun, Abdülhamîd tarihin en büyük kurbanıdır ve üzerinde sahte ilim imâl edilmiştir!" hükmü ilk defa "Büyük Doğu"dan fışkırdı. Ondan sonra ve hele son zamanlarda, Abdülhamîd'i arama gayreti modalaştı.

İman ve İslâm dâvasında da aynı şey olmadı mı?

- 1943 -1975 arasında, kendi imzayı atamayacak ve bu kadar dağılmayı kabul edemeyecek kadar hurda gördüğüm basit fikir ve tarih işçiliklerinde bile, kadromuzu dolduran büyük ve küçük, şöhretli ve şöhretsiz her ferde iki öğüt vermekteyim: “Türk edebiyatı münekkitsiz ve Türk tarihi müverrihsizdir. Bu iki (misyon)u üzerinize almaya bakın!”

Birinin kapısı, Ataç modeli nebatî ve ilcaî, asılsız ve cevhersiz kaba his cürufu altında kaybettirilen büyük zevk ve üstün ölçü mihrakına ulaşmak, öbüründeki de bunca ilim dolandırıcılığı sonunda kargalaştırılan Abdülhamîd güvercinini bulup çıkarmak ve böylece tarihe içinden nüfuz etmek...

- Her Büyük Doğu’cu bilir: İkinci Abdülhamîd, Türkün özü ve temel varlığı yönünden hakkı bellibaşlı bir zümrece gasbedilmiş muazzam bir kurtarıcılık hüviyetidir, ve işte bütün dâva, erdirici mesele, Abdülhamîd’den ziyade bu zümreyi, içyüzüyle, menbaı ve mansabiyle her türlü metod ve plâniyle tanımaktır. Dâva ve mesele, koca bir tarih ve büyük bir insan hakkına yol açmak gayesinden ibarettir; ve bu hakka yol açmaya savaşanların hiç biri zerre miktarı sultancı ve saltanatçı olamaz.

- Açıkça mahyalaştırmanın zamanı gelmiştir ki, İkinci Abdülhamîd, Tanzimat ve sonrası teftişsiz ve murakabesiz, körükörüne Batıya itiliş ve kökümüzü kurutuş macerasınının Türk ruhuna sindirilmek istenen maymunvâri taklit ruhiyatınının, tek kelimeyle çürütücü ve kokutucu sözde yenilik davranışlarınının, bütün bunlara karşı duran ve kök cevherine bağlı kalan muazzam şahsiyet ve asliyetiyle, maskelerini düşürücü, gizli karargâh odalarına baskın verici ve plân kasalarını açıcı miftah (anahtar) tipdir ve bizce yalnız bu noktadan azizdir.

- Maddî ve manevî Batı sömürgeciliğinin ajanları, yahudilik, dönmelik, masonluk, kozmopolitlik, züppelik, lövantenlik ve bunların hürriyet, müsavat, adalet kancalarıyla harekette “uykuda gezer”leri sahte inkılâpçılar, Abdülhamîd’i düşürdükten sonra, hakkında yalan ilim yağurdular; ve açık

denizde kaptana yanlış harita verircesine, insanoğlunun en kutlu haysiyet ve güveni olan ilim ve hakikat namusunun ırzına geçtiler.

- Abdülhamîd'e ait her menfî bilgi ve yorum, ilk zindanımda hâkimlere söylediğim gibi, Galata Kulesi ve bostan kuyusu şeklinde kâmil zıddıyla doğrudur; ve büyük fıkircinin, aynı bilgi unsurlarımı ele alıp yalanlarını ayıkladıktan sonra ters yüz etmekten başka işi yoktur. Bu da Abdülhamîd'i yazmanın usûlü...

- Amma ki, Abdülhamîd'i saran inceliklerle beraber saf hakikate ait kanunlar, memleketimizde hâlâ anlaşılammıştır. Zira, biraz evvel saydığımız üç sınıfiyle gerçek Türk tarihçisi ve fikircisi, bunca pohpoh ve çalırma rağmen gelmemiş, hele zamanenin şartlarına bakılırsa, gelmek ihtimalini her ân kaybetmekte bulunmuştur. Ağızlarla vicdanlar arasındaki mesafe her gün biraz daha acıla acıla, nihayet öyle bir noktaya gelinmiştir ki, ya beklenen gelecek ya bekleyen büsbütün gidecektir. Bu kadar soylu bir tarihten gelen Türk, Allah'ın inayetiyle kalacağı hissini verdiği göre beklenen mutlaka gelecektir.

0, hakiki bir tarihçi olsa da yeter! Toprağa çivilenecek değil, rüzgâr hızıyla koşacak aksiyon ağaçları, orman orman, ancak böyle bir tarlada yetişebilir.

- Bizim de, gözümüz yalnız tarlada, hattâ ekicinin de yetişeceği tarlada... Öyle ki, tarih eseri yazmak yerine, ideolocymızın ana zeminine bağlı dost ve düşman kutupları göstermek için başvurduğumuz bu fikir hamlesi, istikbâlin tarihçesine tohum ve tarla verirken, onu da yetiştirecek bir ilk ziraat sahasını hedef tutuyor.

- Böyle bir hamle münasebetiyle, niçin sanatı bırakıp politikaya saptığımı ve neden kendi kendime yazık ettiğimi soranlara, eserim cevap versin: Ben, vereceği efsanevî ziyafette, daha evvel bulaşıkçılıktan yer parlatıcılığına

kadar her işi üzerine alan hayalî şato sahibine denk olarak, katların en üstüne ait huzur hakkını yerine getirmek için aşağılara inmek zorunu duymuş bir insanım. Şatonun temeliyle çatısını kurtardıktan sonradır ki; mahrem odama çekilebilirim. Demek ki, bıraktığımı sandıkları sanata her zamankinden daha bağlıyım. Bütün bunları sanat gayemin izzeti, sanatımın iklimini kurmak gayreti etrafında yapıyorum. Böylece, gerçek sanatkârın ne demek olduğunu göstermek istiyorum. Güneşin doğuşuyla batışı arasındaki günlük politikayla yarınlar, uzak istikbâller ve milyonlarca güneşler arkası büyük oluş siyasetini ayırd edebilenler, bu işte başrolü sanat ve düşünce adamına verirler. Elverir ki, çöplükte ötemeyecek olan bülbülün, sırf şarkısını söyleyebilmek için, çöplüğü temizlemek vazife ve yetkisine inanılsın...

- Biz geldik ve gidiyoruz! Ve ömrümüz boyunca kimine cinnet, kimine hiyanet görünen bir şarkı tutturmuş, batış ufkuna bir mızrak boyu güneşler karşısında halimizi düşünüyoruz. Bu şarkının yakıcı bir beste halinde genç ciğerleri dolduracağı ve ona, yerleştirildiği yalancı dünyayı tanıtacağı ân, ne gündür! Ve o gün, ne büyük gün!..

- “Gözüm arkada kaldı!” sözündeki acı ümitsizlik edasının aksine, gözümüzü önde ve yepyeni bir gençlikte bırakarak gitmek istiyoruz.

Necip Fazıl

İlgili Linkler:

*[Ulu Hakan II. Abdülhamid Han](#)

*[Devr-i Hamidi](#)

*[Girit Ve...](#)